

Pyhäkön

Lamppu

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2012

LUONNON ARMOILLA?

✍ ESKO MURTO

Luonto ja loma ovat monen mielessä erottamattomia asioita. Kesäinen Suomi on täynnä kalareissuja, saunailtoja järven rannalla, patikkaretkiä kansallispuistossa ja nurmikolla loikoilua. Syksyn lähestyessä marjastetaan, sienestään ja lähteepä joku metsästämäänkin. Luonto ja rentoutuminen kuuluvat yhteen.

Samanaikaisesti huoli luonnosta ja sen tulevaisuudesta on yhä suurempi. Eliölajien katoaminen ja ilmastomuutos ovat vakioaiheita uutislähetyksissä. Suomalaisten oman Itämeren jokakesäiset levälaukat ja rehevöityminen ovat konkreettinen osoitus seurauksista, joiden eteen joudumme kun käskystä viljellä ja varjella unohdetaan jälkipuolisko. Samalla kysellään luonnon ja luonnonvarojen riittävyyden perään ihmiskunnan kulutuksen kasvaessa jatkuvasti.

Jokapäiväisen elämän siirtyessä yhä etäämmälle luonnosta, suhde luomakuntaan monimutkaistuu ja ylilyönnit houkuttavat. Janan toisessa päässä on luonnon arvon unohtaminen, luomakunnan ymmärtäminen pelkästään välineeksi ihmisen materialistisia tarpeita tyydyttämään. Koko maailma on kuin parvekkeemme pelargoniapenkki – meidän vapaasti muokattavissamme sellaiseksi kuin tahdomme, käytettäväksi tavoilla joita ei ohjaa muu kuin maksimaalinen hyöty meille itsellemme.

Janan toisessa päässä puolestaan on luonnon täysi pyhittäminen. Luonto nähdään pyhäksi, mutta itse Luoja unohtuu. Ympäristönsuojelu ottaa uskonnon paikan ja ylivermainen ekologinen omatunto oikeuttaa sabotaasin ja jopa väkivallanteot. Samalla uuspakanuus hitaasti kas-

vattaa suosiotaan, luvaten luonnosta vieraantuneille, elämän tarkoituksettomuuden kanssa ahdistuneille länsimaalaisille paluuta aitoon ja alkuperäiseen yhteyteen luonnon voimien kanssa.

Kristillisellä luomisuskolla on painava sanansa sanottavanaan. Jumala on taivaan ja maan luoja, ja koko luomakunta on hänen omaa tekoaan. Jumala itse työskentelee luomakunnassaan lakkaamatta. ”Kuinka moninaiset ovat sinun tekosi, Herra! Sinä olet ne kaikki viisaasti tehnyt, maa on täynnä sinun luotujaasi.” (Ps. 104:24) Joka hävittää luontoa, on ryhtynyt tuhoamaan Kaikkivaltiaan työn jälkeä ja vastustamaan hänen tekojaan. Ei ole haihattelua tai epäoleellisuuksiin eksymistä, jos kristillinen kirkko lausuu selvän tunnustuksen luonnon vaalimisen tärkeydestä. Luomisessa annettuun tehtävään kuuluu pitää huolta luonnosta!

Samalla kirkon on myös tunnustettava Luojan ja luomakunnan erilisyys. Mitä pyhyttä luomakunnalla onkaan, se ei kuulu sille sen itsensä tähden, vaan sen vuoksi, että Jumala on tehnyt ja asettanut luonnon palvelemaan hänen tarkoituksensa. Jopa ekologisten ongelmien keskellä on tärkeää kuulla ja ymmärtää: Jumala on yhäkin luomakuntansa Herra. Ei häntä ole ajettu pois maailmasta eikä hän ole hylännyt sitä, minkä hän on luonut. Emme ole luonnon armoilla!

Luonnosta ja luomistyöstä puhuessaan ihminen helposti unohtaa kuitenkin yhden tärkeimmistä: oman itsensä. ”Sinä olet luonut minut siintäni myöten, äitini kohdussa olet minut punonut. Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä. Ihmeellisiä ovat sinun tekosi, minä

tiedän sen.” (Ps. 139: 13, 14) Kaikki se hyvä, jota ihmisten keskinäisessä elämässä tapahtuu, on sekin Jumalan luomistyön seurausta, ja sitä aivan erityisesti koskee Jumalan suojelus. Tältä osin kristillinen kirkko on ollut luomistyötä varjelemassa jo kauan ennen kuin ympäristönsuojelusta oltiin kuultukaan. Puolustamalla ihmiselämää iästä tai sairaudesta riippumatta, muistuttaessaan avioliiton pyhydestä ja auttaessaan perheitä kasvatustyössä seurakunta osaltaan näkee vaivaa Jumalan luomakunnan varjelemiseksi. Samaan aikaa kun eläin- ja kasvikunta kärsii, kasvaa myös yhä suurempi välinpitämättömyys ihmistä kohtaan, ja syy on yhteinen: ei tunnusteta eikä tunnusteta Luoja.

Mitä voimme tehdä?

RAUTAISANNOS LUTERILAISTA TEOLOGIAA

✍️ HARRI HUOVINEN

Luther-säätiön pastoreille ja teologian opiskelijoille tarjoutui mahdollisuus syventää teologista osaamistaan, kun amerikkalaisen Concordia Theological Seminaryn kolme professoria vierailivat Helsingin Koinonia-keskuksessa 2.-4. elokuuta. Yhdysvaltalaisen Missouri-synodin pappisseminaarin professorit **Naomichi Masaki**, **John T. Pless** ja **Roland F. Ziegler** luennoivat kolmen päivän ajan luterilaisen tunnustuksen keskeisistä kohdista ja Martti Lutherin teologiasta. Erityisesti Lutherin kirjoittamiin Schmalkaldenin opinkohtiin keskittynyttä opetusta oli kokoontunut kuulemaan noin kolmekymmentä pastoria ja teologiaa.

– On harvinaista herkkua, että Suomeen saadaan yhdellä kertaa tällainen joukko tunnustuksellisen luterilaisen teologian asiantuntijoita. Tällä tapahtumalla halusimme tarjota sekä pastoreille että teologian opiskelijoille mahdollisuuden saada lyhyt rautaisannos systemaattista teologiaa ja luterilaisen uskomme perusteita, kertoo Luther-säätiön dekaani, pastori **Esko Murto**.

Kolmepäiväinen konferenssi tarjosi myös hyvää täydennyskoulutusta tiedeyliopistojen teologian opetuksen rinnalle.

– Yliopistossa asioita katsellaan usein ikään kuin niiden ulkopuolelta. Ajatellaan, että on olemassa teoriaa, jota sitten sovelletaan käytäntöön. Täällä taas on kyse siitä, että on laki ja evankeliumi, jota sitten julistetaan. Se ei ole sellaista teoriaa, jonka ulkopuolella me olisimme, vaan me olemme siinä jatkuvasti mukana, konferenssiin osallistunut teologian ylioppilas **Lassi Mattila**

Professorit Naomichi Masaki (vas.), John Pless ja Roland Ziegler yhdessä dekaani Esko Murron kanssa Koinonia-keskuksessa.

kuvailee.

– Opetuksessa on koko ajan läsnä se, että koulutetaan pastoreita, jotka julistavat Jumalan sanaa. Jos on tavoitteena valmistua tunnustukselliseksi luterilaiseksi pastoriksi, niin täällä on mahdollisuus antautua muokattavaksi siihen malliin, Mattila kertoo kokemuksestaan.

Saksalainen Ziegler keskittyi luennoissaan kuvailemaan Schmalkaldenin opinkohtien opetusta synnistä, laista ja katumuksesta kristillisen teologian keskeisenä perustana. Hän tarjosi myös käytännön sovelusmahdollisuuksia siihen, miten luterilaisen pastorin tulisi saarnassa puhua synnistä. Lisäksi hän opetti, mitä kirkko Lutherin teologiassa on, ja miten uskonpuhdistaja määritteli kirkon rajat.

Japanilaissyntyinen Masaki käsiteli luennoillaan Lutherin opetusta evankeliumista ja Herran ehtoollisesta, sekä sen vaikutusta seurakunnan kaitsemiseen käytännössä. Hän

opetti myös luterilaista näkemystä seurakunnan paimenvirasta sekä sille esitettyjä nykyaikaisia haasteita.

Plessin luennoilla saatiin kuulla, mitä Luther opetti synnintunnustuksesta ja -päästöstä. Samalla puhuttiin myös näiden soveltamisesta käytännön seurakunta- ja sielunhoitotyössä.

Professorien vierailu jatkui osallistumalla seuraavalla viikolla Helsingin yliopiston järjestämään Luther-tutkijoiden konferenssiin.

POHJOLAT SUOMEEN

Juhana Pohjola on saapunut perheineen takaisin Suomeen. Opintovaipaallaan Pohjola opetti ja kirjoitti väitöskirjaansa St. Catharines:ssa sijaitsevassa pappisseminaarissa Kanadassa. Pohjola palaa opintovaipaalta Luther-säätiön dekaanin tehtäviin 1.9.2012. Suomen Luther-säätiön seurakunnat toivottavat koko perheen lämpimästi tervetulleeksi takaisin!

Sisällys 4/2012

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Luominen on Jumalan lakkaamatonta työtä
- 6 Kutsumus sai nimen, tehtävä sai sisällön
- 8 Uhrivirressä kuuluu kiitos Jumalalle
- 9 Jeesus Nooan arkissa
- 10 Kesäleirit
- 11 Ville Auvinen: Uskon siemeniä - kirja-arvostelu

- 12 Om nattvarden
- 13 Corpus Christi 2012
- 14 Kristuksen ruumiin jäsenenä?
- 15 Jumalanpalvelukset
- 16 Jumalan johdatuksessa
- Kannen kuva:
Jan Bruegel: Das Paradies

LUOMINEN ON JUMALAN LAKKAAMATONTA TYÖTÄ

ESKO MURTO

Mitä merkitsee uskoa Jumalaan luojana? Kysymykseen vastaaminen johdattaa usein varsin korkealentoisten asioiden äärelle; luojan suuruutta hahmotetaan galaksien valtavan koon tai vaikkapa mikro-organismien hätkähdyttävän monimutkaisuuden kautta. Luonnontieteen tulokset tarjoavat rannattomat mahdollisuudet ihmetellä taivaan ja maan luojan kädenjälkeä.

Kuka sen sijaan ryhtyisi Jumalan luomistyötä kuvatessaan puhumaan omasta itsestään? Eikö se tuntuisi kovin itsekeskeiseltä koko muun luomakunnan suuruuden keskellä? Ja eikö olisi suorastaan matalamielisen rahvaanomaisuuden huippu, jos kääntäisi keskustelun tähtitartohjen sijasta käsittelemään lenkkitosuja, kotikorttelin kebab-ravintolaa tai kuun vaihteessa tilille kilahtavaa palkkasummaa? Kuitenkin juuri näin Martti Lutherin Vähä katekismuksessa tehdään luomisen uskonnokappaletta selitettäessä: *Uskon, että Jumala on luonut minut sekä koko luomakunnan, antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet, järjen ja kaikki aistit sekä pitää niitä jatkuvasti yllä. Hän antaa myös vaatteet ja kengät, ruoan ja juoman, kodin ja konnun, vaimon ja lapset, pellon, karjan sekä kaiken omaisuuden.*

Katekismuksen ratkaisu on erinomainen kahdestakin syystä. Ensinnäkin, luomisen todellisuus liian usein ajatellaan vain historiaan suuntautuvana asiana, uskona siihen, että kerran kauan sitten Jumala loi. Menneisyyden sijasta katekismuksen selityksessä kuvastuu nykyisyys. Jumala ei vain joskus luonut, vaan hän yhäkin jatkaa luomistyötään; kyseessä on *creatio continua*, 'jatkuvaa luomista'.

Toisekseen katekismuksen muotoilussa luominen tulee lähelle ihmistä, jokapäiväisen elämän konk-

reettisiin asioihin. Astronomiset ihmeet voivat saada meidät haukkoamaan henkeämme jos vieraillemme planetaariossa – mutta palattuamme arjen keskelle unohtuvat tähtisumut ja komeetat varsin pian. Katekismuksen opetus sen sijaan kiinnittää huomionsa pieniin, mutta niin kovin tärkeisiin asioihin arjessamme.

JUMALA PITÄÄ

HUOLEN LUOMISTAAN

Jeesus opetti ”jatkuvaan luomiseen” sisältyvästä huolenpidosta: *Katselkaa kaarneita: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa, eikä niillä ole säilytysluonetta eikä aittaa; ja Jumala ruokkii ne. - - Katselkaa kukkia, kuinka ne kasvavat: eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaateutettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaateuttaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, kuinka paljoa enemmän teidät, te vähäuskoiset!* (Luuk. 12:24–28)

Jeesus ei julista meidän aikamme lohduttajille tyypillistä yleisluontoista ja hahmotonta luottamusta (”Kyllä kaikki jotenkin järjestyy.”). Eivät sen enempää korpit kuin kukatkaan itse itsestään tule ruokituiksi ja vaateutetuiksi. Kaikessa aktiivisesti vaikuttaa Jumala itse; hän ruokkii korpit ja vaateuttaa kukat. Raamattu ei tunne ajatusta Jumalasta pelkkänä suunnittelijana, ”jumallalisena kelloseppänä”, joka kerran sen alkuun laitettuaan jättää luomakuntansa kulkemaan omalla radallaan. Päinvastoin: ”Jumala ei - - ole kaukana yhdestäkään meistä: hänessä me elämme, liikumme ja olemme.” (Apt. 17: 27, 28)

LUOMISEN YDIN

ON EVANKELIUMIA

Jumalan armo ja pyyteetön rakkaus eivät ole esillä vain ristintyöstä

saarnattaessa – koko luomakunta ja sen Luojaltaan saama hyvyys puhuu luomisen evankeliumista. Jeesus opettaa Isästä: ”Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvällekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.” (Matt. 5:45) Samaa puhuu luomiskertomuksen alku. ”Maa oli autio ja tyhjä ja pimeys oli syvyyden päällä.” (1. Moos. 1:2) Maailma ei *ansainnut* tulla luoduksi, vaan sen olemassaolo syntyi Jumalan omasta rakastavasta tahdosta. Sinne, missä oli vain pimeyttä ja tyhjyyttä, Jumala sanallaan loi kaiken. Hän ei odottanut löytävänsä rakastettavia kohteita, vaan itse teki ne.

Tämän kuulemme uudelleen lukiessamme katekismuksen päätössanat ensimmäisen uskonkohdan selitykseen: ”Tämän kaiken hän tekee yksinomaan isällisestä, jumalallisesta hyvydestään ja laupeudestaan, vaikka en sitä lainkaan ansaitse enkä ole sen arvoinen.” Puhuessaan ”ansaitsemisesta” tai ”arvollisuudesta” Luther käyttää tarkoituksellisesti termejä, jotka yleensä liitetään vanhurskauttamisoppiin. Jo luominen on evankeliumia!

HENGELLINEN JA MAALLINEN KUULUVAT YHTEEN

Luomista ei tarvitse eikä tule erottaa muusta kristillisestä uskosta ja elämästä. Liian usein ja ajattelematta mietimme epäraamatullisten ja myöhäsyntyisten kategorioiden mukaisesti, jakaen elämämme asiat ”maallisen” ja ”hengellisen” koreihin. Luominen kuitenkin on mitä syvimässä määrin ”hengellinen” asia!

On ymmärrettävä, että Raamattu puhuu joskus samanlaisilla sanoilla eri asioista. Esimerkiksi sellaisia sanoja kuin ”maailma” tai ”ruumis/liha” käytetään kuvaamaan Jumalan hyvää luomistyötä (Ps. 24:1; 1. Kor. 6:20), mutta joskus niillä tarkoite-

taan langennutta, syntistä maailmaa epäuskoisine asukkaineen (Joh. 16:33; Room. 8:7). Raamatussa vastakohtia eivät ole ”aineellinen” ja ”hengellinen” vaan synty ja vanhurskaus. Siksi varsin aineettomatkin asiat, kuten ajatukset tai tuntemukset, ovat ”lihallisia” sikäli kun ne kumpuavat Jumalan sijaan synnillisestä ihmisluonnosta.

Luther kirjoittaa: *Kaikki, mitä ruumiimme tekee ulkonaisesti ja fyysisesti on sekä nimellisesti että todellisesti hengellisesti tehty jos Jumalan sana on siinä mukana ja se tehdään uskossa. Vaikkei mitään materiaalisempaa, lihallisempaa tai ulkonaisempaa voisi ollakaan, tulee siitä kuitenkin hengellistä, kun se tehdään Jumalan sanan kanssa ja uskossa. ”Hengellinen” ei tarkoita mitään muuta kuin kaikkea sitä, mikä tehdään meissä ja meidän kauttamme Hengen ja uskon vaikutuksesta – koskipa tekemisemme sitten fyysistä tai hengellistä asiaa.*

On hyvä joskus pysähtyä miettimään millä tavoin näistä asioista puhumme. Mitä tarkoitamme, kun puhumme ”hengellisestä elämästä”? Ajattelemmeko, että elämässämme on vain joitain eristettyjä osa-alueita, joissa Jumala tahtoo vaikuttaa? Viimeistään luomisen uskonkappaleen tulisi osoittaa, että kaikki tekemisemme ja olemisemme Jumalan luomakunnassa on syvästi hengel-

listä! Tai mitä tarkoitamme kutsu-essamme seurakunnan työntekijöitä ”hengellisen työn tekijöiksi”? Eikö kaikki työ ole ”hengellistä”, jos se vain tehdään uskossa ja Jumalan tahtoa noudattaen?

KUTSU PALVELEMAAN OSANA LUOMISTYÖTÄ!

Luominen on Jumalan jatkuvaa työtä luomakunnassa. Hänen työtään ei kuitenkaan voida suoraan nähdä, sillä Jumala työskentelee välineiden kautta. Kun tunnustamme uskomme Luojaan, joka antaa meille jokapäiväisen leivän, ei kukaan oleta että tämä toteutuisi limpun pudotessa taivaalta takapihallemme. Sen sijaan Jumala työskentelee luomakunnan ja ihmisten välityksellä: hän luo syötäviä kasveja, hän antaa sadetta, aurinkoa ja muut luonnon mekanismit, joilla vilja varttuu korjattavaksi. Jumalan luomia ovat myös maanviljelijä, mylläri ja leipuri, joiden työn tuloksena leipä syntyy. Näitä – ja lukemattomia samankaltaisia – tehtäviä luterilaiset nimittävät ”kutsumuksiksi”.

Kutsumukset ovat mitä syvimässä määrin hengellisiä silloinkin, kun toimet eivät suoraan liity seurakunnan elämään. Luterilainen kutsumusajattelu ei ylistä arkisia kutsumuksia vain solidaarisuudesta (eiväthän kaikki voi olla seura-

kunnalla töissä) eikä näihin kutsu-muksiin pyritä väkinäisesti luomaan ”hengellistä” sisältöä (jospa livauttaisit traktaatin sinne hampurilaisen kylkeen?). Kutsumusten arvo tulee siitä, että niiden kautta Jumala toteuttaa oman tahtonsa ja näin kutsumuksissa palvelevien ihmisten kautta luomistyö toteutuu. Luther nimittää kutsumuksessa toimivia ihmisiä ”Jumalan naamareiksi” (*larvae Dei*) – me näemme vain ihmisen, mutta takana vaikuttaa Luoja itse.

Kutsumukset ovat pyhiä sen tähden, että niissä Jumala toimii, ja niissä ihminen saa olla Jumalan työtoverina, edustajana tässä maailmassa. Samoin kirjoittaa Apostoli Paavali kehottaessaan seurakuntalaisia tekemään arkiset työnsä hyvin: ”Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niinkuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta.” (Kol. 3: 23, 24)

Näin ymmärrettynä luomisen uskonkappale ohjaa kiittämään ja iloitsemaan niistä lahjoista, joita koko ajan saamme Jumalta. Samalla se kutsuu palvelemaan lähimmäistä ja työskentelemään mitä moninaisimmissa kutsumuksissa Jumalan luomakunnassa, sillä näin toimiessaan ihminen on arjenkin keskellä Jumalan palvelija.

KUTSUMUS SAI NIMEN, TEHTÄVÄ SAI SISÄLLÖN

Toukokuussa pastoriksi vihitty Pekka-Tapio Hyppönen ja hänen vaimonsa Outi ovat perheineen uuden edessä. Jumalanpalvelusyhteisöt Lappeenrannassa ja Imatralla ovat kutsuneet Pekan hoitamaan paimenen virkaa.

✍️ HARRI HUOVINEN

Pekka-Tapio ja Outi Hyppösen kotona Espoossa vieras otetaan lämpimästi vastaan. Tunnelma kauniissa asunnossa on rauhallinen, on aikaa kysyä kuulumisia. Lapset Touko (9) ja Helmi (6) ovat kesälomalla ja leikkivät iloisesti viereisessä huoneessa. Tulevasta elämänmuutoksesta kertoo vain muutama muuttolaatikko, jotka odottavat eteisessä pakkaajaansa.

ALUSTA ASTI HENGELLISTEN ASIOIDEN ÄÄRELLÄ

Pekka ja Outi kertovat, että heille molemmille hengelliset asiat tulivat tutuiksi jo lapsuudessa, kotona ja paikallisseurakunnassa. Outin kotiseudulla Itä-Suomessa oli lisäksi herätyskristillistä toimintaa, mikä ohjasi omaehtoiseen Raamatun lukemiseen. Pekan kotipaikkakunnalla Viitasaarella kansankirkollisuuden hyvät puolet olivat läsnä. Oli luonnollista ajatella: ”Me olemme kristittyjä”. Rippileiri johdatti edelleen syvempään Jumalan tuntemiseen. Viitasaarella toimi myös nuorten Raamattu- ja rukouspiiri, jossa nuori mies sai opetusta Jumalan sanasta. Syttyi rakkaus Raamattuun.

Pekka lähti opiskelemaan Kauniaisiin, Diakonia-ammattikorkeakoulun nuorisotyökoulutuslinjalle. Vähän Pekan jälkeen Outikin omalla tahollaan pyrki Kauniaisten oppilaitokseen, opiskelemaan sosionomiksi ja kirkon nuorisotyön ohjaajaksi. Kauniaisissa vietettyjen vuosien kautta Jumala johdatti Pekkaa ja Outia paitsi heidän tuleviin ammatteihinsa, myös toisella tavalla: keväällä 2000 samaa koulua käyvät nuoret tapasivat toisensa, ja menivät naimisiin heti seuraavana vuonna. Pekka valmistui pian nuorisotyön ohjaajaksi, Outi vielä yliopiston täydennyskoulutuksen kautta

lastentarhanopettajaksi.

YHTEISÖLLISYYTTÄ ETSIMÄSSÄ

Jo opiskeluaikana Pekkaa askarrutti, mikä ”seurakunta” oikein on. Tähän hän ei kansankirkon piirissä ollut saanut vastausta. Diakonia-ammattikorkeakoulun opinnäytetyössään Pekka syventyi selvittämään, miten yhteisöllisyys voisi toteutua, tai miten se liittyy seurakunnan elämään. Tutkimustyöstä nousi merkittävä löytö.

– Yhteisöllisyys kuuluu oleellisesti kristillisen seurakunnan olemukseen, se on raamatullinen asia. Jumala on tarkoittanut seurakunnan perusolemuksiksi yhteisöllisyyden, ei vain jäsenrekisterin kautta kuulumisen. Seurakunnassa ihmiset viettävät aikaa yhdessä, lukevat Raamattua ja rukoilevat, Pekka kuvailee.

Pekka sai vahvistuksen ajatuksilleen harjoittelujaksolla Opiskelija- ja Koululaislähetyskeskässä. Työskentely pastori Jari Kekäleen kanssa antoi mahdollisuuden oppia paljon seurakunnasta ja sen olemuksesta. Kun Pekka myöhemmin kuuli Luther-säätiöstä ja jumalanpalveluksen ympärille rakentuvasta yhteisönrakennustyöstä, hän koki saavansa pohdinnoilleen vastakaiun. Syntyi kontakti Luther-säätiöön, jonka julkaisemaa kirjallisuutta Pekka alkoi lukea säännöllisesti.

Vastavalmistuneella nuorisotyöntekijällä oli kova innostus seurakunnan rakentamiseen. Espoolaisen seurakunnan nuorisotyön tiimillä, jossa Pekka tällöin työskenteli, oli yhteinen näky työstä ja sen kehittamisestä yhteisöllisempään suuntaan. Kuitenkaan nämä ajatukset eivät näyttäneet saavan laajempaa vastakaikua muussa työyhteisössä; kaikki

saivat opettaa vähän eri tavoin, kokonaisnäky tuntui puuttuvan.

– Paljon oli mielekästä ja hyvää, mutta se tärkein vaikutti karkaavan käsistä, Pekka muistelee. Suuri työmäärä tuntui valuvan hukkaan, koska se ei johtanut seurakunnan rakentumiseen.

– Nuoret tulivat ja menivät, olivat lyhyen aikaa seurakunnassa. Nekään, jotka pysähtyivät ja elivät nuortentoiminnan yhteydessä, eivät juurtuneet itse seurakuntaan. Nuoria itse asiassa kasvatettiin irti seurakunnasta: heitä vahvistettiin nuorten porukkaan kuulumisessa, mutta ei koko seurakuntaan kuulumisessa. Näytti siltä, ettei järjestelmässä olisi tulevaisuutta, Pekka kertoo.

Outikin koki yhteisöllisyyden löytämisen hankalana. Hän oli toivonut, että voisi työntekijän vaimona päästä seurakuntaan mukaan ja tutustua uusiin ihmisiin. Yhteisöllisyyttä tai selkeää hengellistä antia ei seurakunnan piireistä kuitenkaan tahtonut löytyä.

Vuosien kuluessa Pekka alkoi havaita, että hänen lahjansa ja kutsumuksensa viittasivat nuorisotyön ohjaajan toimenkuvan ulkopuolelle. Raamatun opettaminen oli miehelletärkeää. Myös työn teologisesta sisällöstä oli otettava selvää. Viiden työvuoden jälkeen Pekka otti virkavapaata seurakunnasta.

Työtilanteen muuttuessa Hyppösten perheelle avautui mahdollisuus osallistua Luther-säätiön jumalanpalveluselämään Helsingin Markusyhteisössä. Outi kuvailee perheen ensikokemusta jumalanpalvelusyhteisön toiminnasta:

– Tuttu ja turvallinen. Siellä ei tarvinnut miettiä, mitäköhän tänään saarnassa tulee. Se oli vähän niinkin kotiinpaluu. Minulle oli tosi tärkeää, että sinne saattoi mennä

millaisena vaan.

Pekkakin koki jumalanpalvelusyhteisön elämän heti omakseen:

– Markus-yhteisössä oli pyrkimys rakentaa juuri sitä yhteisöllisyyttä, mikä oli minunkin kutsumukseni. Tämä tapahtui vielä nimenomaan jumalanpalvelustoiminnan kautta. Silloin vahvistui ajatus, että ”tämä on juuri se tie”, luterilaisuuden tie. Olimme kuin tulleet kotiin.

SEURAKUNNAN PAIMENEKSI

Vuonna 2008 Pekka aloitti teologian opinnot Helsingin yliopistossa, ja hänet kutsuttiin myös Luther-säätiön teologian opiskelijoiden Paimeneksi-piiriin. Keskustelupiirissä käsiteltiin pastorin työtä ja elämää jumalanpalvelusyhteisössä.

– Paimenpiirissä viimeistään vah-

vistui, että sille kutsulle, joka minulla on, on nimi. Sen nimi on ”seurakunnan paimen”. Kutsumus oli saanut nimen ja tehtävä oli saanut sisällön, Pekka kertoo.

Tulevasta työstä ei kuitenkaan ollut varmuutta. Pekka eli päivän kerrallaan ja suoritti opintojaan eteenpäin uskossa: jos Jumalan tahto on, Hän kyllä kutsuu työhön. Pekka kuvailee perheen yhteistä kutsumusta:

– Olimme valmiit menemään minne meidät kutsutaan ja lähetetään. Sitä vartehan me olemme nämä vuodet opiskelleet. Ja oikeastaan: sitä vartenhan me elämme ja olemme olemassa, että palvelisimme Jumalaa. Se on meidän elämämme tarkoitus.

Jumala myös kutsui: Kuluvan vuoden keväällä kaksi Luther-sääti-

ön jumalanpalvelusyhteisöä – Lappeenrannassa toimiva Joonas-yhteisö sekä Imatran Joosua-yhteisö – kutsuivat Pekka-Tapio Hyppösen pastorikseen. Toukokuun 26. päivä piispa Matti Väisänen vihki hänet paimenvirkaan. Heinä-elokuun vaihteessa tuoreen pastorin perhe on juuri muuttanut Lappeenrantaan.

NÄKY JUMALANPALVELUSYHTEISÖSTÄ

Tulevaisuuden haasteisiin Hyppöset suhtautuvat rauhallisesti.

– Aletaan elämään seurakuntaelämää rauhassa, ei hötkyillä mitään, Outi hymyilee.

– Kun on saanut olla osana Markus-yhteisöä, on saanut tosi paljon eväitä. Jos tätä voisi viedä jotenkin eteenpäin...

Pastori Pekka iloitsee uudesta virastaan:

– Minä saan olla mukana Kristuksen tehtävässä, palvelemaan taivaallisessa jumalanpalveluksessa maan päällä. Jumala ei vain muistuta itsestään, vaan puhuu sanassaan ja antaa itsensä leivässä ja viinissä. Siinä me olemme yhteydessä Jumalaan, yhteydessä Pyhän Hengen kautta toinen toisiimme, niiden armonvälineiden kautta, jotka Herra on itse antanut meille ja joiden kautta Hän on päättänyt olla läsnä ja toimia. Tämä on riemullinen, aivan valtava tehtävä.

Hyppöset haluavat keskittyä tehtävään Jumalan oman työn näkökulmasta käsin.

– Tämä on näkymme: Jumalanpalveluselämä ja siitä avautuva elämänyhteys toisten kristittyjen kanssa. Jos jotakin muuta toimintaa suunnitellaan, niin tätä varmasti mietitään yhdessä seurakunnan kanssa. Etenemme Kristuksesta käsin ja Hänen lähettäminään. Hänen edessään kysymme: ”Mitä sinä Herra tahdot, että me tekisimme?”

Hyppösten perheen kesän ohjelmaan kuului muutto Lappeenrantaan. Kirkas päivä sai lapset siristelemään silmiään.

UHRIVIRRESSÄ KUULUU KIITOS JUMALALLE

✍ ANTTI LEHRBÄCK

”Sinun omastasi me annamme, sinun lahjaasi jaamme.” Tämän monen pastorin käyttämän kolehtirukouksen vanhatestamentillinen tausta on Daavidin rukouksessa ensimmäisen temppelin rakentamisen aikaan. Temppele oli Daavidille rakas siksi, että se oli Jumalan läsnäolon paikka, Herran huone. Siksi hänkin antoi muiden israelilaisten tapaan vapaaehtoisen lahjan omastaan sen rakentamiseen ja rukoili:

Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyys ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki taivaassa ja maan päällä. Rikkaus ja kunnia tulevat sinulta, sinä hallitset kaikki, ja sinun kädessäsi on voima ja väkevyys. Sinun vallassasi on tehdä mikä tahansa suureksi ja väkeväksi. Me siis kiitämme sinua, meidän Jumalaamme, me ylistämme sinun ihanaa nimeäsi. Sillä mitä olen minä, ja mitä on minun kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet. (1. Aik. 29:11-14)

KOLEHDIN KERÄÄMISEN PERUSTA

Messussa vapaaehtoisen lahjan antamisen paikka on uhrivirren aikana kannettava kolehti. Samoin kuin Daavidin lahja, myös meidän kolehtimme on kiitosuhri Herralle seurakunnan rakentamista varten. Kolehdiin siunaamisen painopiste ei olekaan rahan pyhittämisessä, vaan Jumalan hyvyyden tunnustamisessa ja kiitoksessa. Me olemme saaneet ensin Herralta ja Hänen omaansa me annamme Hänelle takaisin.

Uhrivirsi on samalla taitekohta messun kullussa. Ensimmäinen huippukohta on takana, kun Jeesus on ruokkinut seurakuntansa korvien kautta sanaosiossa. Seuraavaksi hän ruokkii omansa ruumiillisen syömisen ja juomisen kautta.

Varhaisen kirkon aikana jumalanpalveluksen sana- ja ehtoollisiosion välissä oli tauko, joka johtui kasteoppilaiden poistumisesta sekä ehtoollispöydän valmisteluista. Sen aikana veisattiin psalmeja tai virsiä, ja samalla aikaan leipää ja viiniä tuotiin toisesta huoneesta (ilmeisesti pienten kotikirkkojen aikaan keittiöstä). Osa otettiin alttarille ehtoollista varten, loput jaettiin tarpeessa oleville seurakunta-

laisille. Myös muita lahjoja kannettiin uskon sisarien ja veljien auttamiseksi. Tästä uhrilahjojen esiinkantamisesta (latinaksi offere) käytetään liturgiassa sanaa offertorium.

Kolehdiin eli rahalahjan keräämisen (collect) kautta seurakunta myös pitää huolta paimenensa palkasta. Tämän perustana on Raamatun opetus: Jeesuksen (Luuk. 10:7) ja Paavalin (1. Kor. 9:14, 1. Tim. 5:17-18) mukaan työmies eli sanan ja sakramenttien viranhaltija on palkkansa ansainnut. Galatian seurakuntien tuli kerätä joka sunnuntai kolehti (1. Kor 16:1-4), jota Paavali kutsuu ”rakkaudenlahjaksi”. Siihen seurakuntalainen antoi sen summan, jonka hän oli asettanut sivuun – kukin oman menestymisensä mukaan.

ON KIITOSUHRIN AIKA

Luther opettaa: *Seurakunta tuo alttarille Jumalan hyvät lahjat, leivän ja viinin, kiitosuhriksi. Sana ja rukous tekevät niistä sakramentin: Leipä ja viini uhrataan ensin siunattaviksi, jotta ne pyhitettäisiin sanan ja rukouksen kautta. Mutta kun ne on siunattu ja konsekroitu, niitä ei enää uhrata, vaan ne otetaan vastaan Jumalan lahjana.*

Uhrivirsi ei siis saisi olla vain merkki seurakunnalle, että nyt alkaa messussa pakollinen rahastustauko. Silloin on huomio kohdistunut aivan väärään asiaan. Eikö sen tulisi olla Jumalan hyvydessä? Siinä, että Kristus on juuri itse sanassa ja sen saarnassa puhunut meille ja kohta hän antaa ruumiinsa ja verensä meille syödä ja juoda. Tarjolla on siis armoa armon päälle!

Juuri siksi on uhrivirren valinnassa vanhaan painotettu ehtoolliseen ja kiitokseen liittyviä virsiä. Voisiko uhrivirsi, kolehdiin kerääminen ja alttarin valmistelu kohdistaa myös meidän ajatuksiamme Jumalan käsittämättömään hyvyyteen meitä kohtaan? Siihen, mitä messussa on jo tapahtunut ja kohta tapahtuu. Vain siitä voi nousta oikea halu antaa ja kiittolaisuus, joka ei kohdistu lahjaan, vaan lahjan antajaan: ”Sinun omastasi me annamme...”. *Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumalan rakastaa. (2. Kor. 9:7)*

JEESUS NOOAN ARKISSA

≡ MARKUS PÖYRY

Jumala sanoi Nooalle ennen vedenpaisumuksen tuloa: *Tee itsellesi arkki honkapuista, rakenna arkki täyteen kammioita, ja tervaa se sisältä ja ulkoa* (1.Moos 6:14).

Tämän arkinrakennusohjeen heprealaisessa alkutekstissä esiintyy kaksi sanaa, gofer ja kofer, joiden tarkkaa merkitystä tässä ei tiedetä. Jumala käski tehdä arkin Goferpuusta. Sen jälkeen hän ohjeisti peittämään sen ulkoa ja sisältä koferilla.

Gofer-nimistä puulajia ei tunneta historiasta eikä nykyisinkään. Kirkkoraamattujen käännökset honkapuu tai sypressipuu ovat siis vain arvailuja, sillä kukaan ei tiedä, mistä puulajista Nooan arkki oli rakennettu.

Tuo toinen sana, kofer, on puolestaan tuttu sana, joka esiintyy useaan kertaan Raamatussa, mutta ei tosin koskaan merkityksessä terva tai piki, jolla se käännetään tässä jakeessa. Lähes poikkeuksetta tuo sana tarkoittaa Raamatussa lunastusta tai sovitusta. Kuitenkin koska Jumala käskee peittämään puun koferilla, on päädytty arvelemaan, että sana tarkoittanee myös jonkinlaista tervaa. Mutta jos ymmärrämme tuon sanan sen ensisijaisessa merkityksessä, avautuu meille myös tuon puulajinkin, gofer, salaisuus.

Heprean kielessä nimet annetaan usein sen perusteella, mitä sanoja nimi muistuttaa. Esimerkiksi Lea antaessaan pojalleen nimeksi Simeon sanoi, että *Herra on kuullut, että minua hyljitään*. Simeon muistuttaa heprealaista sanaa shaama ”hän on kuullut”. Samalla tavoin on mahdollista, että arkin puulajin nimi Gofer tulee sanasta kofer, jota se muistuttaa. Näin Gofer siis tarkoittaisi sovituspuita – puuta, joka peitetään koferilla eli sovituksella.

SOVITUS PUUN PÄÄLLÄ

Kun edellä mainitulla tavalla siis käännämme Jumalan antaman hepreankieliset rakennusohjeet Nooalle, ne kuuluvat: *Tee arkki lunastuspuusta. Rakenna se täyteen kammioita, ja peitä se sovituksella ulkoa ja sisältä*.

On tuskin sattumaa, että Jumala käski peittää pelastuksen arkin puun aineella, jonka heprealainen sana merkitsee sovitusta. Näin vedenpaisumuskertomuksessa jo etukäteen kirjoitetaan Jeesuksesta ristillä. Jumala halusi viestittää, että hän on kerran pelastava kansansa lunastuspuun kautta, sellaisen puun, jonka päällä on sovitus.

Samat kuoleman kaaosvedet, jotka olivat hukuttaneet syntisen maailman, hakkasivat aaltoineen myös Nooa ja hänen perhettänsä vastaan, mutta sovituksella peitetty lunastuspuu oli tuhofesien ja Nooan välissä. Tuomion aallot hakkasivat puuta vasten eivätkä siksi sattuneet Nooan perheeseen. Samalla tavoin oli kerran Jumalan viha ja tuomio syntyä kohtaan hakkaava lunastuspuulla roikkuvaa Jeesusta vasten, jottei tuho osuisi Jeesuksen ristin suojissa oleviin.

MAASTA KOHOTETTU

Tätä ennustusta Jeesuksesta Mooses vielä vahvistaa kuvaamalla miten vedenpaisumuksen tullessa *vedet paisuivat ja nostivat arkin, niin että se kohosi korkealle maasta* (1.Moos 7:17). Jeesus itse Johanneksen evankeliumissa puhuu omasta tulevasta ristinkuolemastaan juuri maasta kohottamisena. *Ja kun minut kohotetaan maasta, niin minä vedän kaikki tyköni*. (Joh. 12:32).

Aivan niin kuin pelastuksen puinen arkki oli kohotettu maasta, kohotettiin kerran pelastuksen puinen risti maasta. Jumala jo vedenpaisumuksen yhteydessä siis näytti, millä tavalla hän pelastaa nyt ja kerran Golgatalla: kohottamalla maasta sovituksen puun. Näin hän viestitti, että kun te näette sovituksen puun kohotetun maasta, te tiedätte, että siinä on pelastus ikuiselta tuholta.

TÄYNNÄ ASUINSIJOJA

Jumala käski Moosesta myös rakentamaan arkkiin kammioita. Tuo sana ei tarkoita tyhjää koloa, vaan asuttavaa pesää, asuinsijaa. Jeesus ennen astumistaan Golgatalle sanoi: *Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistaamaan teille sijaa?* (Joh. 14:2).

Jeesus meni siis ristille valmistaamaan asuinsijojia ihmisille. Näin hän Nooan puolesta omassa ruumiissaan täytti täydellisesti Jumalan antaman pelastuksen arkin rakennusohjeen: *Tee arkki lunastuspuusta. Rakenna se täyteen asuinsijoja, ja peitä se sovituksella ulkoa ja sisältä*.

KESÄLEIRIT

✍ EERO PIHLAVA 📷 JANNE KOSKELA

”Siellä oli hyvä meno, mukavaa ohjelmaa ja kivoja isosia.” Näillä sanoilla kolmetoistavuotias **Aurora Forma** kuvaa kesän varhaisnuortenleiriä. Olympiakesänä Auroran miehen oli painunut eteläisen alueen leirillä järjestetyt olympialaiset.

Espoossa asuva nuori tyttö oli yksi Luther-säätiön kesäleirien noin sadasta lapsesta ja nuoresta. Eteläisen alueen leirit pidettiin heinäkuussa Ylöjärvellä, Kuusjärven suojaisessa poukamassa.

Eteläisen alueen leireillä isose- na toiminut **Ulla Jalonen** kertoo olleensa mukana jo yli kymmenellä Luther-säätiön leirillä. Lievän riippuvuussuhteen muodostumista leireilämää on auttanut se, ”että säätiön leireillä tulee aina niin hyvin ravi- tuksi sekä henkisesti, hengellisesti että fyysisesti.” Leirien hartauselä- mä olikin jättänyt hämeenlinnalai- seen Ullaan lähtemättömän jäljen.

– Lasten- ja nuortenleireillä ilta- ja aamuhartaudet vietettiin rihi- kirkossa, joka oli todella upea ja tunnelmallinen vanha rakennus. Oli mahtavaa kokoontua sinne sekä aloittamaan uutta leiripäivää että päättämään se rukoillen, kiittäen ja ylistäen Herraa.

Ullan mieleen oli myös leiri- en ”tarpeeksi rento ja hullutteleva” tunnelma.

”MISSÄ TÄSSÄ KOHDASSA ON JEESUS?”

Pohjoisen alueen lastenleiri pidet- tiin kesäkuussa Muhoksella, Kop- san saarella sijaitsevalla Korivaaran koululla. Leirin toisena vetäjä- nä toiminut **Janne Koskela** ker- too osallistujia olleen, koirat mu- kaan laskettuina, viisikymmentä. Kolmenkymmenen lapsen kanssa leireillessä tärkeää on sekä fyysi- nen ja henkinen turvallisuus. Läsnä ollut lukumäärältään suuri aikuis- ten joukko auttaa tässä tavoitteessa

merkittävästi.

– Kun kenenkään ei tarvitse pelä- tä joutuvansa hukkaan tai kiusatuksi, Raamatun oppimisellekin jää tilaa ja intoa, Janne kertoo.

Muhoksen leirin aiheena oli ete- län tapaan Mooses, vaikka leiri- en päähenkilö olikin Herra Jeesus Kristus.

– Lastenleireillämme lapset op- pivat myös Vanhaa Testamenttia lu- kiessaan kysymään luterilaisen raa- matuntulkinnan avainkysymyksen: Missä tässä kohdassa on Jeesus? Missä Hän on minua varten?

Leirin aihe ”Orjuudesta vapau- teen” painui leiriläisten mieliin muun muassa Koskelan säveltämän leirilaulun ja isosten kuvaelmien kautta.

– Lastenleirin viimeisenä iltana me isokset esitimme kuvaelman siitä, kuinka Mooses ylitti Israelin kansan kanssa Punaisenmeren, leirillä mu- kana ollut Ulla kertoo.

– Mooses johdatti Jumalan va- litun kansan veden läpi vapauteen Egyptin orjuudesta ja faaraon armei- ja hukkuu mereen. Aivan samalla ta- valla me leiriläiset olemme kastees- sa kulkeneet veden läpi. Kasteveteen on hukkunut sielunvihollisen valta meihin ja me olemme siinä vapautu- neet synnin vallasta ja tulleet osalli- siksi pelastuksesta, jonka Kristus on lunastanut meille ristillä.

RIPPILEIRI HUIPENTUU KONFIRMAATIOMESSUUN

Luther-säätiön kesän nuortenleiri ja rippileiri vietettiin ennätykselli- sesti kahdessa eri leirikeskuksessa. Leirit alkoivat Toimelan kesäkodis- sa Tampereella ja päättyivät Ylöjär- vellä Lähdekorven leirikeskuksessa. Pastori **Antti Lehrbäckin** muistoi- hin jäi syvästi Oulun ja Tampereen konfirmaatiomessut.

– Hienointa on kun saa katsoa konfirmoituja nuoria ja iloita Her- ramme käsittämättömästä armosta meitä syntisiä kohtaan yhdessä hei- dän kanssaan, Antti kertoo.

Lehrbäck toivookin, että nuoret saivat leireillä eväitä elää todeksi Herran läsnäolon ihmettä sanan ja sakramenttien kautta.

Kesän jälkeen leirien vetäjät, Lehrbäck ja **Sami Liukkonen** odot- tavat jo 7.-9.9. vietettävää jatkoripa- ria ja nuortenleiriä.

– Jatkikset tuovat meidät toi- vottavasti vielä yhteen iloitsemaan yhteisestä uskosta ja keskinäisestä ystävydestä, sanoo Antti.

Kiitokset lukuisalle isosjoukolle ja talkooväelle kesän leireistä. Ilman teidän aikaanne, käsiä, sylejä ja jal- koja leirit eivät olisi mahdollisia. Jos luoja suo niin saamme viettää leiri- elämää yhdessä myös vuonna 2013. Tervetuloa!

VILLE AUVINEN: USKON SIEMENIÄ

✍ KIRSTI KIVIRANTA

Ville Auvinen uusi kirja on hartauskirja, jossa on Raamatun lause ja siihen liittyviä ajatuksia tiivistettynä lyhyeksi tekstiksi vuoden jokaiselle päivälle. Kirkkovuoden tapahtumia on otettu huomioon niiden kirkkopyhien osalta, jotka sijoittuvat samalle viikolle vuosittain. Joulun aikaan on Raamatun kohtia, jotka liittyvät maailman Vapahtajan syntymään; Jumalan pelastussuunnitelman ennustamiseen ja sen toteutumiseen. Loppiaisenä on aiheena itämaan tietäjät ja juhanuksen aikaan kerrotaan Johannes Kastajasta. Toisaalta vuoden viimeisenä päivänä on ajankohtaan sopiva filipiläiskirjeen teksti Fil 3:13: *Jättäen mielestä sen mikä on takanapäin ponnistelen sitä kohti, mikä on edessä.*

Raamatun lauseita on kirjaan poimittu koko Raamatun alueelta. Vanhan testamentin viittauksia on eniten Psalmeista ja Jesajan kirjasta ja Uuden testamentin viittauksia eniten evankeliumeista, mutta myös useita roomalaiskirjeestä ja heprealaiskirjeestä.

Teksteissä on Raamatun selitystä. Käytettyä jaetta ei käsitellä irrallisena vaan tekstiyhteyteensä liittyneenä. Yksittäinen lukija etsii aamuhartaudekseen Raamatun selitystä, lohduttavia sanoja, kehotusta, uskon elämää lujittavia sanoja ja uskon ja toivon vahvistusta. Näitä tekstejä kirjasta löytyy. Kirjaa voi käyttää myös päiväpiirin yhteydessä.

Hartauskirjan kirjoittajan oma usko tulee henkilökoh-

taisena tunnustuksena esille kuten Psalmin 119 jakeen neljätoista selityksessä. Lukijaa kohtaavia hartauskirjoja ei voi kirjoittaa vain teoreettisella tasolla. Raamatun sanoma on omassa elämässä koettua, jotta sitä voi jakaa sydämeltä sydämelle. Tällaisen kirjan tehtävänä on jakaa uskon salaisuuksiin liittyviä asioita. Heinäkuun 20. päivänä hän kirjoittaakin: Jeesus Kristus on minun suurin rikkauteni ja kallein aarteeni. On toisaalta myös evankelioivia tekstejä, kutsua Jeesuksen luo anteeksiantamuksen osallisuuteen.

Kirjassa ilmaistaan huoli maallistumisesta ja esiroukouden ja lähetystyön tarpeesta omassa maassa ja lähetyskentillä. Lukijaa kehoitetaan vastuuseen Jumalan valtakunnan työn etenemisessä. Myös varoitetaan menemästä ajan virran mukana kuten Matt 24:12: *Ja kun laittomuus lisääntyy, monen rakkaus kylmenee jakeen selityksessä.*

Ilmestyskirjan viitteisiin on liitetty iankaikkisen elämän todellisuus jo nyt ajassa ja täydellisenä tulevassa, usko ylösnousemukseen. Esimerkiksi 2.8. Ilm 5:12 *He lausuvat kovalla äänellä: Karitsa joka on teurastettu on arvollinen saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen.*

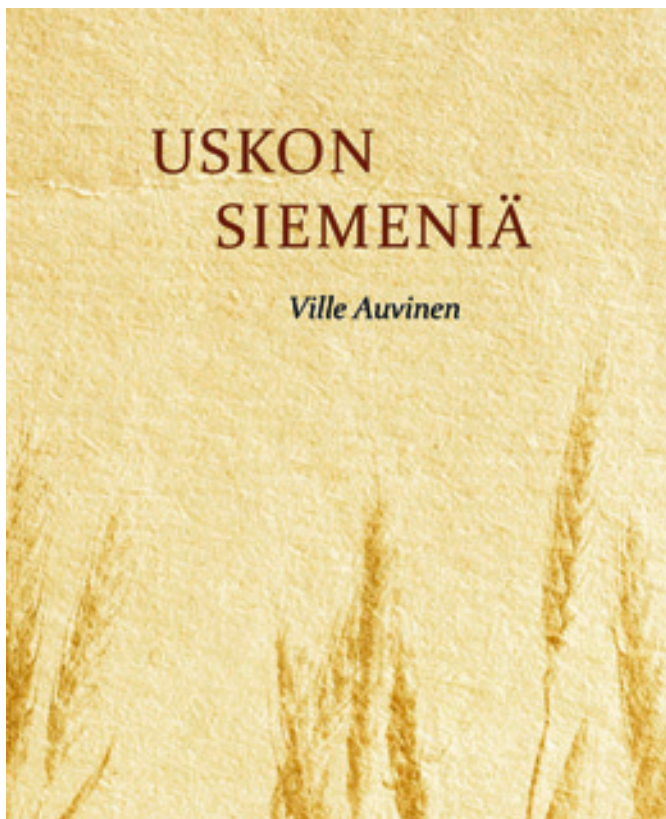
Me saamme yhtyä taivaan joukon kanssa Kristuksen ylistykseen. Vaikka olemme vielä synnin ja monien taakkojen vaivaamia, voimme kohottaa sydämemme Jumalan luo, katsella uskossa Vapahtajaamme ja Hänen haavojaan ja kiittää Häntä, jonka tähden taivas on meille auki ja iankaikkinen elämä todellisuutta.

Luen aamuisin useita hartauskirjoja, mm. Lutherin, Hedbergin, E. J. Hakalan ja Vähäsarjan kirjoituksista koottuja. Etsin niistä vielä tiivistetyn sanoman ja siihen liittyvän hengellisen laulun, jonka sitten lähetän tekstiviestinä ystäville. Testasin tämän kirjan käyttöä tähän tarkoitukseen. Sain 20.7. viestiksi Ps. 119:14 Jumalan pelastustekojen tunteminen Jeesuksessa on elämän rikkautta. Siionin Kannel 139 alkaa: Rohkeasti täällä veisailen kunniaksi Herran Jeesuksen.

Nimi Uskon siemeniä vastaa hyvin kirjan sisältöä; Luettu sana jää itämään sydämessä. Lyhyet tekstit, joissa on kuitenkin selkeä sanoma, sopivat kiireisellekin työhön lähtijälle. Sanaa voi jäädä miettimään mielessään. Pienikokoinen kirja mahtuu mukaan ja tekstiä voi päivän mittaan kerrata.

Raamatusta Jumala ilmoittaa meille pelastustekonsa. Jokainen jae liittyy tähän ilmoitukseen. Näin yksittäisten Raamatun jakeiden pohjalta voidaan päästä sisälle Jumalan totuuksiin.

Tässä kirjassa on perustana hyvä valikoima Raamatun jakeista. Kirjoittaja on niiden pohjalta ilmaissut ajatuksiaan oppineisuutensa ja oman uskonkokemuksensa mukaan.

Kirjan voi tilata Aurinko Kustannukselta
www.aurinkokustannus.fi

OM NATTVARDEN

SEBASTIAN GRÜNBAUM

I förra numret av Pyhäkön Lamppu referades kort till att S:t Gabriels församling under våren 2012 ordnade en föreläsningsserie om kyrkans sju kännetecken. Tredje föreläsningen i denna serie behandlade nattvarden.

Inattvarden inkarneras (blir kött) Herren Jesus Kristus söndag efter söndag i gudstjänsten. Vi sjunger ”O Guds Lamm som borttar världens synd”, inte till Kristus som är någonstans uppe i rymden eller långt borta från oss, utan till Kristus som just i den stunden finns mitt ibland sin församling. Ja, till Kristus som finns då i pastorns händer och som under en kort stund ges till församlingen som blir delaktig av honom genom ätande och drickande av hans sanna kropp och blod.

Kyrkans tredje kännetecken är enligt Luther nattvarden. I nattvarden får vi ta emot Kristi kropp och blod. Det är bra att alltid emellanåt ställa sig frågan: varför äter vi Kristi kropp och dricker hans blod? Svaret som Luther visar på i sin Katekes finns i instiftelseorden:

”för er utgiven och utgjutet till syndernas förlåtelse.”

I det flesta Luthersstiftelsens församlingar sjunger man Simeons lovsång genast efter nattvarden. Lovsången är mycket passande eftersom Simeon hade fått löfte att han inte skulle dö innan att ha sett den välsignelse som Gud hade för världen. Han såg den och fick vila i frid. Välsignelsen är Kristus själv, och i honom finns det syndernas förlåtelse, liv och salighet. På samma sätt som Simeon får också vi ta emot Guds välsignelse för världen varje söndag på ett lika konkret sätt som Simeon. Tillsammans med Simeon får vi också gå i frid.

Detta är också hemligheten och styrkan som finns i vårt arbete. Det som världen inte ser, nämligen vårt

arbete, bygger inte på vår egen tankeförmåga, vår tro eller våra böner, utan på Herren som kommer till oss på ett synligt och konkret sätt och bygger upp sin egen församling. Du får verkligen gå hem från kyrkan och vara absolut säker på att du haft ett verkligt Gudsmöte. Du behöver inte tvivla på att han verkligen är nådig mot dig, eller på att han har goda planer för ditt liv. Han som ger dig sin egen Son, skulle han inte ge åt dig allt det andra också? På detta sätt bygger Gud själv upp sin församling och delar ut sina gåvor mitt bland människor här på jorden. Församlingens sanna identitet finns i Kristus som vi får ta del av i nattvarden och därför kan man säga att nattvarden uppenbarar det sanna väsen som församlingen har, nämligen det faktum att den är Kristi kropp här på jorden. Församlingen är de som är delaktiga i Kristus själv som ett gammalt teologiskt ordspråk säger: *Ubi Christus, ibi ecclesia* (= var Kristus finns där är också kyrkan).

En aspekt som jag vill lyfta fram i slutet är detta att nattvarden förenar oss inte bara med varandra här i tiden, utan också med troende i alla tider. Ett bra exempel på denna tro finner vi i Konkordieformelns (sista boken i bekännelseskriterierna) bekännelse:

Denne sanne, allsmäktige Herre, vår Skapare och Återlösare, Jesus Kristus, har efter den sista måltiden, då hans bittra lidande till döds för vår synd begynte, under noggrant övervägande och med stort allvar i denna sista mörka stund instiftat detta högheliga sakrament, som intill världens ände skall brukas i stor ödmjukhet och lydnad och vara en ständig åminnelse om hans bittra lidande och död samt alla hans välgärningar, ett det nya förbundets insegel, en tröst för alla bedrövade hjärtan och ett beständigt föreningsband mellan de kristna och Kristus, deras huvud, samt mellan de kristna inbördes. Härvid har han vid instiftelsen av den heliga nattvarden om det välsignade och utdelade brödet använt dessa ord: ”Tagen och äten. Detta är *min lekamen*, som varder utgiven för eder”, och om kalken eller vinet: ”Detta är *mitt blod*, det nya förbundets, som varder utgjutet för eder till syndernas förlåtelse.”

CORPUS CHRISTI 2012

SEBASTIAN GRÜNBAUM SAMULI SIIKAVIRTA

Corpus Christi 2012 ordnades denna gång i Varberg, som ligger på Sveriges västkust cirka 80 kilometer söder om Göteborg. Staden i sig själv är en idyllisk sommarstad (kan kanske liknas lite med Kristinestad i Finland), kyrkan är mycket fin och bredvid den finns det ett stort gammaldags torg. I denna kyrka samlades nu cirka 200 ungdomar från cirka tio olika länder.

Corpus Christi är uppbyggd kring tideböner som utgör stammen för själva konferensen som varar cirka fyra dagar. Vi ber alltså på morgonen (Laudes), dagen (Ad sextam), eftermiddagen (Vesper), och kvällen (Completorium). Mellan dessa tideböner finns gott om undervisning, seminarier och fördjupningsspår. Denna tidiga kristna tradition bär med sig en rikedom av andlighet som också våra fäder tagit del av och som Corpus Christi vill förmedla vidare till kommande generationer.

Corpus Christi vittnar om att man inte behöver förnya kyrkan i den bemärkelse att man avskaffar allt som funnits tidigare. Guds Ord som möter oss i liturgin, förkunnelsen och nattvarden är ännu idag Guds kraft. Men denna kraft, på samma sätt som när Kristus vandrade här på jorden, är dold. Den kommer i en mänskligt sett svag och obetydlig gestalt.

Kristus som möter oss i gudstjänsten är Guds kraft inte bara för äldre människor, utan är det också för ungdomar och unga vuxna. Under de år som Corpus Christi ordnats har jag hört ytterst få klagomål om liturgin. Det som någon har påpekat är att det är svårt i början att komma med, men jag tror att detta med liturgi fungerar på samma sätt som kaffedrickande. I början smakar det hemskt, men ju mera man dricker desto godare är det. Och till slut måste man få kaffe för utan kaffe får man huvudvärk. Likaså tar det en

stund att bli van med liturgin, men när man väl blivit van, märker man att den är full av Guds Ord och väl-signar oss på så många olika sätt.

Det som ännu kan nämnas är att det verkar som om tre olika slags grupper av människor har hittat till Corpus Christi: tonåringar (14-18), unga vuxna (18-30) och teologer. Det har varit mycket glädjande att se att konferensen kunnat förena alla dessa grupper och torde vara något av en ovanlig händelse i detta hänseende. Till en del förenades vi på grund av att vi alla har samma tro och samma sätt att be, men också till en del av andra orsaker. Till dessa hör till exempel att träffa andra ungdomar, prata om sin egen situation och dela andras öden. Allt detta är något som är väldigt dyrt och värdefullt i en tid som är full av splittring på så många plan.

Årets huvudtalare, Kurt Reinhardt från Kanada, hade en gedigen undervisning med temat den Helige Ande. Jag vill dela med mig några bilder som jag bär med mig från pastor Reinhardts undervisning. Den första var när han förklarade den Helige Andes verk. Pastor Reinhardt hade två speglar varav den första var söndrig. När vi såg på honom så

märkte vi att denna spegel (som är en liknelse för synden) hade förvridit hans ansikte till något annat än vad det var. Sedan tog han en hel

spegel och sade att Andens verk är att upprätta hela människan och hela skapelsen till det som de ursprungligen var.

Den andra bilden som fastnade var när pastor Reinhardt förklarade treenighetens relation i verkan. Han liknade treenighet vid en människa som räcker ut sin hand och tar i något. Fadern är lik människan som räcker ut armen, armen är Kristus och den Helige Ande är handen som griper tag. Styrkan i båda av dessa bilder finns just i den enkelhet med vilka de bibliska sanningarna beskrivs.

Behovet av en sund luthersk undervisning är stor i Norden. Må Gud hjälpa oss till det också i fortsättningen. Att dela gemenskap utöver nations- och språkgränser är något av den stora välsignelse som Corpus Christi har medfört oss alla, och vi gläder oss över att få vara delaktiga i något som är så fint och stort som Corpus Christi.

KRISTUKSEN RUUMIIN JÄSENEÄ?

≡ HARRI HUOVINEN

Onko sinusta jonakin sunnuntaina tuntunut, että omat ominaisuutesi Kristuksen ruumiin jäsenenä eivät saa näkyä, tai että lahjasi eivät saa olla käytössä? Tuntuuko, että seurakuntaruumis on kuin valtava pallon muotoinen möhkäle, johon kaikki yksilöt sulautuvat niin, että jäsenten erilaiset ominaisuudet eivät enää erotu? Ainoastaan pastorit näyttävät muodostavan poikkeuksen: he saavat olla mieleisessään puuhassa. Muut häviävät massaun. Siellä sitä sitten istutaan, kuin yleisössä. Eikö täällä muut kuin pastorit saa tehdä mitään?

Auttaisiko asiaa, jos ruumiin jäsenet saisivat vapaasti toimia erikseen, oman mielensä mukaan? Kuitenkin voitaisiin ehkä kysyä: jos näin toimittaisiin, mitä silloin kävisi ruumille? Eikö seurakuntaruumis silloin hajotaisi irtonaisiksi jäseniksi, jotka kaikki liikkuisivat ja työskentelisivät eri suuntiin, kuka mihinkin? Ja miten irtonaiset jäsenet voisivat toimia tai ylipäänsä elää, jos ne eivät enää olisi osallisia ruumiin verenkierron? Eivätkö ne muuttuisi elottomiksi ja ajan mittaan kuivuisi pois?

Ehkä seurakuntaruumiin yhteydessä pysyminen näyttäisi kuitenkin paremmalta vaihtoehdolta. Mutta miten sitten välttää massaun sulautuminen tai yleisöksi joutuminen? Ratkaisisiko asia siten, että kaikille jäsenille annettaisiin paljon erilaisia tehtäviä? Silloin kaikki saisivat ainakin tuntea itsensä tärkeäksi, eikö niin? Mutta mahdollaisiko tämäkään olla ruumiille luontainen ratkaisumalli? Miltä näyttäisi sellainen ruumis, jossa jäsenillä olisi normaalien ominaisuuksiensa lisäksi myös useita muita ominaisuuksia ja tehtäviä, ellei jopa kaikki mahdolliset?

Esimerkiksi käteen ei kuuluisi ainoastaan kämmen ja sormet, vaan myös silmä, saattaisipa siinä korvakin olla. Tai lantiosta ei alkaisikaan jalka – toisin sanoen reisi, sääri ja jalkaterä – vaan kokonainen pienempi ruumis kaikkine jäsenineen. Mitä tästä seuraisi? Jos kämmenessä siis olisi silmä, voisiko se hoitaa kämmenen tehtävää täysipainoisella tavalla? Ja mikä rooli silloin jäisi niille silmille, jotka vielä olisivat omilla paikoillaan? Tai jos jalan tilalla olisi kokonainen ruumis pienempine jalkoineen kaikkineen, eikö se vaikeuttaisi varsinaisen ruumiin luontaista kävelemistoimintaa huomattavasti?

Voisi tällaisen kokonaisuuden hallitsemisessa olla haastetta. Lisäksi olisi vielä vakavasti mietittävä, mistä löytyisi riittävät energiavarat tämän eri suuntiin tempoilevan ilmestyksen liikkeessä pitämiseksi. Saatettaisiin myös joutua pohtimaan, miten selvittää niiden jäsenten välejä, jotka helposti ajautuisivat taistelemaan toiminta-

mahdollisuuksistaan ja oikeuksistaan tässä erikoisessa ruumiissa.

On onnellista, että seurakunnassa, Kristuksen ruumiissa jäsenten yksilöllisyys ja yhteys kulkevat käsi kädessä. Kenenkään ei ole tarkoitus sulautua toisiin niin että omat, Jumalan luomat ominaisuudet häviävät massaun. Jokainen jäsen saa olla olemassa juuri omana itsenään. Yhteys toisiin ruumiin jäseniin ei siis vähennä

” Jos kämmenessä siis olisi silmä, voisiko se hoitaa kämmenen tehtävää täysipainoisella tavalla? ”

kenenkään yksilöllisyyttä, vaan oikeastaan korostaa sitä: yhdessä ollessaankin kaikki saavat elää Herralta saatujen, erilaisten ominaisuuksien ja lahjojensa mukaan, niiden mukaisilla paikoilla. Toisaalta seurakuntaruumiissa yhdenkään jäsenen ei tarvitse elää erillään tai irtonaisena; kaikki ovat yhteydessä Kristukseen ja sitä kautta myös Hänen ruumiinsa toisiin jäseniin. Kenenkään ei silloin tarvitse myöskään yrittää itse keksiä omaa palvelutehtäväänsä, taikka kantaa yksin koko työn taakkaa.

Jokainen saa elää ja palvella juuri sillä paikalla, minä Pää on tarkoittanut. ”Mutta nyt Jumala on asettanut jäsenet, itsekunkin niistä, ruumiiseen, niinkuin hän on tahtonut.” (1. Kor. 12:18) Messussa, jossa Jumala palvelee meitä, Hän aivan erityisesti tekee tätä kokoavaa ja jäsentävää työtä. Pastorienkin työ niveltyy juuri tähän kokonaisuuteen: se ei ole kirkon herran tai ruhtinaan virka, vaan kirkon todellisen Herran palvelemista, Jumalan määrittämällä paikalla Hänen ruumiissaan. Ja kun Kristus sitten lähettää meidät yhdessä maailmaan, silloin kukin meistä saa palvella lähimmäistä ja seurakuntaa – siis itse Herraa – omilla paikoillaan. Tehtävät vain ovat keskenään erilaiset.

Jos oma tehtäväsi Kristuksen ruumiin jäsenenä ei ole vielä löytynyt, älä sen vuoksi hätäile! Pääasia on, että saat yhdessä toisten jäsenten kanssa pysyä osallisena Pään verenkierron, Kristuksen elämää antavasta Sanasta ja pyhistä sakramenteista. Ruumiin jäsen ei nimittäin voi surkastua tai kuolla niin kauan kuin se saa ravintoa tästä verenkierron, sekä saa olla Pään ohjattavana. Ja sitten kun seurakuntaruumis tarvitsee ja Kristus siihen kutsuu, sinullekin löytyy oma tehtäväsi, Herralta saamiesi lahjojen mukaan.

Suluissa oleva numero on yhteisön tilikannatuksen viite. Viitenumeroa käyttämällä kannatus ohjautuu oikean yhteisön hyväksi. Viestiä ei tarvita. Tilinumero on FI59 1023 3000 2354 52.

Heinola (4077)

Taavilankatu 3.
2.9. ja 7.10. Messu klo 14.00

Helsinki: Markus-yhteisö (1999)

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.

Helsinki: St. Barnabas (8060)

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö (3366)

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.

Iisalmi (2008)

Sunnuntaisin, Satamakatu 5, klo 16.
2.9., 9.9., 23.9., 7.10., 21.10.

Imatra: Joosua-yhteisö (8400)

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
9.9., 30.9., 14.10., 28.10.

Jakobstad: S:t Jakobs församling (2888)

På söndagar kl 18, Skutnäsgratan 2.
9.9., 23.9., 7.10., 21.10.

Joensuu: Nehemia-yhteisö (7799)

Sunnuntaisin, Kauppakatu 44.
klo 17: 2.9., 7.10.
klo 11: 9.9., 16.9., 30.9., 14.10., 21.10.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö (9001)

Joka toinen sunnuntai klo 17, Ilmarisenkatu 18.
9.9., 23.9., 7.10., 21.10.

Kajaani: Filippus-yhteisö (3777)

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.

Kitee (6020)

Sunnuntaisin klo 15, Valamontie 4.
16.9., 21.10.

Kokkola: Andreas-yhteisö (8811)

Joka sunnuntai klo 11, Asentajantie 13. 2. krs.

Kouvola: Paulus-yhteisö (1517)

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö (5775)

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö (5050)

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
26.8., 2.9., 9.9., 16.9., 23.9., 7.10., 14.10., 21.10.

Laitila: Vakka-Suomen lut. jumalanpalvelusyhdistys

Joka sunnuntai klo 12 Laesaaren siunauskappeli, Salontie 24.

Lappeenranta: Joona-yhteisö (5335)

Sunnuntaisin klo 18, Raastuvankatu 16.
9.9., 30.9., 14.10., 28.10.
klo 15: 2.9.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö (1232)

Messu joka sunnuntai klo 10.00 Rouhialankatu 2.

Nurmes: (5380)

Sunnuntaisin klo 17, Lehtovaarankatu 56.
9.9., 30.9., 14.10., 28.10.

Oulu: Timoteus-yhteisö (6363)

Joka sunnuntai klo 10.30, Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö (2299)

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.

Pyhäkoski, Merijärvi (5115)

Sunnuntaisin klo 15.30, Pyhäkosken rukoushuone, Reetinmutka.
2.9., 16.9., 30.9., 7.10., 21.10.

Rauma: Pyhän Marian seurakunta

Joka sunnuntai klo 10, Kulttuuritalo Poselli, Nortamonkatu 12

Rovaniemi (8688)

Joka sunnuntai klo 10, Ruokasenkatu 3.

Savonlinna

Sunnuntaisin klo 16, Lemminkäisenkatu 50
26.8., 23.9., 14.10.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö (4488)

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaliö 13 as 3.

Sodankylä: Lapin lut. jumalanpalvelusyhdistys

Sunnuntaisin klo 15.30, Hampputörmäntie 24.
2.9., 16.9., 23.9., 30.9., 7.10., 14.10., 21.10.

Tampere: Johannes-yhteisö (5995)

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5.

Vaasa (1902)

Sunnuntaisin klo 17, Kirjastonkatu 5.
26.8., 9.9., 23.9., 7.10., 21.10., 4.11.

Åbo: S:t Gabriels församling (5500)

På söndagar klo 11, Universitetsgatan 29 a.
2.9., 9.9., 16.9., 30.9., 7.10., 28.10.

Armi Asmi on pitkäaikainen lahtelainen ja kokenut seurakunnan vastuunkantaja. Lahden Samuelin jumalanpalvelusyhteisössä häntä kutsutaan seurakunnan perustajaäidiksi. Armi on saanut elää Jumalan hyvässä johdatuksessa koko elämänsä.

ELÄMÄN MATKAA

KRISTUKSEN SEURASSA

– Ensimmäisenä kouluvuotenani opin virren: ”Jeesus johdata, tiemme kulkua...” Tämä rukous onkin ollut huokaukseni päivittäin, Armi kertoo.

Armi Asmi kasvoi Raumalla ruokoilevaisuuden parissa. Lapsuus oli onnellista ja värikästä. Isä oli tullut nuorena miehenä herätykseen ja taivasasiat kuuluivat jokapäiväiseen

– Lasteni ollessa murrosiässä mieheni yllättäen hylkäsi minut. Silloin elämäni sortui. Ilman Herran sylihoitoa en varmaan olisi selvinnyt. Edelleenkin Hänessä on elämäni ja autuuteni. Hänen Sanansa ja lupauksensa kantavat ja lohduttavat. Hänen tukemanaan saatoin tyttärenikin hautaan muutama vuosi sitten. Ajattelen, että Herra on nähnyt hyväksi johdattaa näin, jotta Hän olisi minulle se ainoa.

KOHTI

JUMALANPALVELUSYHTEISÖÄ

Vuosituhaten vaihteessa Armi huomasi, että työ oli takana ja perhe poissa. Lähimetsän takana oleva kirkkokin oli jotenkin muuttunut vieraaksi.

Armi iloitsee Huovisen lapsista ja on onnellinen päästessään samaan valokuvaan.

elämään. Kotona pidettiin usein seuroja, ja virret sekä pitkät polvirukoukset kestivät usein myöhään yöhön. Armi muistaa isän usein toistaneen: ”Ko sana sano ja Luterus sano...”

Naimisiin mentyään Armi muutti perheensä kanssa Lahteen.

– Asun edelleen samassa vanhasa torpassa, jossa kaksi lastani viettivät lapsuutensa, Armi sanoo.

Hän on saanut kokea, miten Herra on johdattanut vaikeuksienkin keskellä.

– Halusin uusille näköalapaikoille. Lähdin talkoisiin Suomen Raamattuopistolle. Näin ja kuulin paljon uutta ja sain osallistua moniin tilaisuuksiin. Tapasin monia mielenkiintoisia ihmisiä.

Opiston ruokasalissa Armi tapasi myös vastavalmistuneen pastorin, Juhana Pohjolan. Tämä kertoi Armille Luther-säätiöstä ja jumalanpalvelusyhteisöistä.

– Tähän muistan kommentoineeni, että tällainenhan pitäisi saada

Lahteenkin! Armi kertoo.

Raamattuopistolla oli myös eräs lahtelaisnuori, joka oli hyvin innostunut jumalanpalvelusyhteisön perustamisesta. Tämä teki suuren työn etsiessään kokoontumispaikkaa ja hoidellessaan muita asioita.

– Istuimme monta iltaa teekupin ääressä pohtimassa ja suunnittelemassa. Meillä pidettiin muutamat seurat ja kutsuttiin ihmisiä mukaan, Armi muistelee.

Tammikuussa 2003 pidettiin Lahden Diakonissalaitoksen Betel-salissa ensimmäinen messu. Seurakunta oli monilukuinen ja innostunut.

– Alusta saakka olemme saaneet paljon opetusta asioista, jotka aikojen saatossa olivat hämärtyneet ainakin minulta. Esimerkiksi kirkon tehtävästä ja paimenvirasta. Kaikella tavalla opetus on ollut Sanan mukaista ja luterilaista. Pastori Sakari Korpinen on ollut eniten meille sanaa jakamassa. Hänen saarnansa ovat olleet pysäyttäviä, syvällisiä ja ravitsevia. Samuel-yhteisön kehitys on ollut aivan uskomatonta. Vastoin käymisistäkin huolimatta Jumala on aina johdattanut parhain päin.

Armille Herran ehtoollinen on kuin taivashetki.

– Temppelin täyttää pyhyiden tuntu ja enkeleiden joukko. Herran läsnäolo on käsinkosketeltava leivässä ja viinissä. Saan nauttia ja nähdä Hänen pyhän verensä, joka punaisena välkkyi yhteisessä maljassa. Saan kuulla, että se on minun edestäni vuodatettu. Sydän sykähtää ilosta ja hämmennyksestä.

Armi itse kirjoittaa omasta ja Samuel-yhteisön puolesta:

”Suuri ja arvokas lahja ja rukousvastaus on nyt saatu. Olemme saaneet oman paimenen, Harri Huovisen. Iloitsemme ja kiitämme hänestä ja pyydämme, että Jumala runsaasti siunaa hänen työnsä ja perheensä, ja johdattaa heidän elämänsä kaikessa hyvän ja armollisen tahtonsa mukaan täällä Lahdessa.”